

เทศน์เช้า วันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๔๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เพราะเมื่อวานหลวงตาพูดเรื่องผี เห็นไหม ว่าเรื่องผี พระปฏิบัติไปนี้จะเห็น อาจารย์สีโหไปนี่โดนฟ้าผ่าใส่ โดนฟ้าผ่าใส่ขนาดไหนก็แล้วแต่ บอกว่าอาจารย์สีโห พูดเพราะอะไร เพราะว่ามิวิชาเพื่อจะลองกับผีไง เรียบอกเลย ถ้าเรานี้ไม่มีปากโอหังอะไรไป เรื่องนี้มันมีอยู่ทั่วไป

นี่เมื่อคืนหลวงตาพูดอย่างนี้เลยนะ แล้วโยมก็ถามไฉน แล้วที่ต่างๆ ไปล่ะ หลวงตา บอกนี่สิ่งนี้มันมีอยู่ แต่มันไม่ใช่อริยสัจ หลวงตาพูดชัดเจนมากเมื่อคืน ว่าสิ่งนี้มีอยู่แล้ว พระปฏิบัติส่วนใหญ่มันจะเจอ แต่เขาไม่เอามาพูดกันหรอก เพราะอะไร เพราะพูดแล้ว มันไม่ใช่อริยสัจ มันเป็นเรื่องเครื่องเคียง เรื่องภายนอก ไม่เกี่ยวกับอริยสัจเลย

อริยสัจคือเรื่องทุกข์ เรื่องการเกิดการตายของเรา เรื่องข้างนอก เวลาเราอธิบายให้ โยมฟัง โยมนี้เวลาปฏิบัติกลัวมากเลย ไม่อยากเจออสุภะ เพราะอะไร เพราะกลัวผีไง ความฝงใจของเรานี้กลัวผี กลัวไม่เจออสุภะ เรียบอกว่า อสุภะกับผีไม่ใช่อันเดียวกัน อสุภะนั้นะเราเห็นมันเป็นภาพขึ้นมา เป็นนิมิตขึ้นมา

ถ้าเราเห็นอสุภะเพราะอะไร เพราะทุกคนนี่นะเราติดกังวลเรื่องชีวิตเราใช่ไหม เราจะมึนเรื่องกิเลสของเราใช่ไหม เราจะมึนเรื่องความเป็นไปของเราใช่ไหม แต่ที่พออสุภะ เราเห็นอสุภะนี่เพราะอะไร เพราะมันเป็นกายของเราไง กายกับใจของเรา สิ่งนี้มันเป็น ภายใน เวลาจิตมันสงบขึ้นมามันเห็นอสุภะ ถ้าเห็นอสุภะนี้มันไม่ใช่เห็นผีหรอก ถ้าเห็นผี มันคือจิตวิญญาน

จิตวิญญานภายนอกมันเป็นผี แต่อสุภะไม่ใช่ผี แล้วเวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติอยาก เห็นมาก เวลาคนปฏิบัติเนี่ยถ้ามันเห็นอสุภะนี้มันถึงจะวิปัสสนาได้ ถ้ามันไม่เห็นอสุภะ คือมันไม่เห็น.. เหมือนหมอดูถ้าเราไม่รู้สมมุติฐานของโรคเรารักษาโรคไม่ได้ ถ้าเรารู้ สมมุติฐานของโลก แล้วโรคของกิเลสนี้มันติดที่ไหน มันติดที่กายกับใจนี้มันไม่ได้ติดที่ ไหนเลย แล้วถ้าจิตมันสงบเข้าไป นี่มันเป็นอริยสัจที่ว่าทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค

อสุภะไม่ใช่ศีนะ เราเห็นโครงกระดูก เห็นอาการของเรานี้ไม่ใช่ผีหรือก แต่ถ้าเห็นผี เห็นจิตวิญญาณข้างนอกนั้นผี ผีกับอสุภะไม่ใช่อันเดียวกัน เห็นไหม แล้วพอเมื่อวานเราพูดให้เขา ฟังนะ.. ถ้าคนมีคุณธรรมจะไม่พูดอย่างนี้เลย เพราะเรื่องอย่างนี้เราต้องมีการแก้กิเลสใช้ไหม เพราะว่าอะไร ถ้าเรื่องความสัมพันธ์กัน อย่างเช่นคู่ครอง อย่างเช่น ความผูกพันนี้มันเป็นกิเลสไหม? มันเป็นกิเลส

ในสมัยพุทธกาลนะมีนางภิกษุณี ก่อนจะบวชไม่รู้ตัวเองว่าท้องไง พอท้องแล้วบวชเป็นนางภิกษุณีเข้าไป แล้วพอท้องขึ้นมาพระเทวทัตก็จะจับสึก พอพระเทวทัตจะจับสึกปั๊บ นางภิกษุณีก็บอกว่าไม่ใช่บวชเพื่อพระเทวทัต แต่บวชเพื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้รู้อยู่แล้วแต่เรื่องมันยังไม่ชัดเจนใช้ไหม ก็ตั้งนางวิสาขาให้เป็นกรรมการตรวจสอบไง ตรวจสอบแล้วนี่เขาท้องก่อนบวช เขาท้องก่อนออกมาบวชแต่ไม่รู้ก็บวชขึ้นมาแล้ว เขาถึงไม่ผิด พอเขาไม่ผิดก็ให้อยู่ในเพศภิกษุณีจนตลอดลูก

พอตลอดลูกแล้วเวลาเลี้ยงลูกไง ลูกมันก็ร้องอยู่ในกุฏิใช้ไหม พระเจ้าปเสนทิโกศลเดินมาเยี่ยมวัด เดินมาตรวจมาดูแลความเรียบร้อย มาเห็นเด็กร้องไห้ก็เข้าไปถามว่านี่คืออะไร คือลูกที่เกิดขึ้นมา ก็เลยพาไป ก็เลยไปขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอเด็กคนนี้ไปเลี้ยง พอเด็กโตขึ้นมันก็ถามหาพ่อหาแม่ ก็บอกว่าแม่เป็นนางภิกษุณี เด็กคนนี้นั้นฉลาดใจมาก พอฉลาดใจเด็กคนนี้ก็ไปขอบวช ลาพระเจ้าปเสนทิโกศลไปบวช

พอไปบวชปั๊บ บวชแล้วมันฉลาดใจเพราะชีวิตมันร้อนมาก พอร้อนแล้วมันก็ไปบวช พอบวชแล้วต่อมาก็สำเร็จเป็นพระอรหันต์ เป็นฌรแต่สำเร็จเป็นพระอรหันต์ พอบิณฑบาตมาก็มาเจอแม่ไง แม่เป็นนางภิกษุณี ตั้งแต่ให้ลูกไปกับพระเจ้าปเสนทิโกศลก็คิดถึงแต่ลูก ผูกพันมาก คิดถึงแต่ลูกจนภาวนาไม่ได้เลย วันนั้นบิณฑบาตไปแล้วไปเจอลูกไง คิดถึงมากก็เลยจะเข้าไปหาลูก แต่ลูกเป็นพระอรหันต์ ลูกก็คิดในใจเลยว่า “ถ้าเราพูดพินิจรำพันกับแม่ แม่จะไม่มีประโยชน์อะไรเลย แต่มันจะเป็นโทษ! ฉะนั้นเราจะพูดเพื่อให้เป็นประโยชน์กับแม่ เพราะแม่เสียสละให้เรามาแล้ว”

พอบิณฑบาตสวนกัน แม่ก็เรียก “ลูกๆ”

ลูกก็บอกเลยว่า “เป็นลูกเป็นแม่อะไรกัน! เพราะเราเป็นลูกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นสากยบุตรด้วยกัน เป็นพุทธชิโนรส ไม่ใช่ลูกไม่ใช่แม่หรือ ลูกแม่ไม่มี มันเป็นสมมุติ ไม่มี! บวชมาจนปานนี้แล้วยังไม่มีความคิดอีกหรือ จะมาลูกมาแม่อะไรกัน”

โธ้ย.. แม่เสียใจมาก ซ้ออกมาก เสียใจมากเลยเพราะอะไร เพราะรักมาก คิดถึงมาก คิดถึงจนภาวนาไม่ได้เลย เสียเวลาไปขนาดไหน แล้วลูกมาพูดว่าประชดประชัน เห็นไหม เจ็บใจนัก! จะไม่คิดถึงอีกเลย พอไม่คิดถึงอีกเลยก็กลับไปภาวนาแล้วได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์

เห็นไหม โทษของมัน ขนาดในชาติปัจจุบันยังบอกว่าไม่ใช่ลูกไม่ใช่แม่กันเลย แต่นี่นะบอกว่าเป็นลูกเป็นแม่ เป็นความสัมพันธ์กันมาแต่ชาติไหนๆ มันมีความผูกพันเป็นเรื่องของกิเลสทั้งหมด

เรื่องของวิญญู เรื่องของการเวียนไปเป็นเรื่องของกิเลสนะ แต่พอเรื่องของการเกิด รู้คุณใช่ไหม รู้คุณสืเกิดเป็นพ่อเป็นแม่ นี่เราเกิดมาจากไหน เกิดจากพ่อจากแม่ เราเกิดมาจากโลก พ่อแม่มีทุกคน แต่มีแล้วมันอยู่ที่กตัญญูกตเวทียุติอยู่ที่ภายใน ไม่ใช่อยู่แล้วเอามาผูกพันกันแบบนี้ ความผูกพันอย่างนี้มันเป็นเรื่องของกิเลส เป็นความสัมพันธ์กัน มันเป็นเรื่องของกิเลส เห็นไหม แม้แต่ชาติปัจจุบันเป็นแม่เป็นลูกกันเขายังตัดเลย.. ตัดอะไร ตัดกิเลส ไม่ได้ตัดความผูกพันเป็นแม่เป็นลูกกัน แม่ลูกตัดกันไม่ได้หรือ แต่กิเลสตัดได้ กิเลสที่มันผูกพันนี้ตัดได้ แล้วเอาเรื่องอย่างนี้มาบอกว่าเป็นความสัมพันธ์กัน

เราบอกว่าเป็นสูตรสำเร็จ ถ้าใครพูดอย่างนี้ละ เราบอกเลยว่าทำไมหลวงปู่มั่น ท่านจะไม่รู้ยิ่งกว่านี้ ประวัติหลวงปู่มั่น เห็นไหม เวลาคุ้มครองมา สร้างสมบุญญาธิการมาเป็นพระโพธิสัตว์มาด้วยกัน จะปรารถนาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะเป็นคุ้มครองตลอดไป เวลาหลวงปู่มั่นลาโพธิสัตว์มาแล้วมาประพฤติปฏิบัติจนถึงที่สุด คุ้มครองมาต่อว่าต่อขาน

“เราสร้างบุญกุศลกันมาขนาดนี้ไม่คิดถึงกันหรือ มาตัดช่องน้อยแต่พอตัวไป เวลาเกิดตายๆ ก็ทุกข์มาด้วยกัน”

“ก็เห็นใจว่ามาด้วยกัน แต่ขณะที่ไปข้างหน้า ถ้าจะไปตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันก็ยังทุกข์ยากตลอดไป ในปัจจุบันนี้ถ้าเวลาตัดโพธิสัตว์แล้ว มาพิจารณาแล้วสิ้นกิเลสไปอย่างนี้ อันนี้มันก็มีคุณค่าเท่ากัน คือพระอรหันต์เหมือนกัน เอาอันนี้เพื่อประโยชน์ ให้อนุโมทนา ให้สาธารณ...”

พออนุโมทนาสาธารณยอมรับถึงมาเกิดเป็นเทวดา ที่แรกเป็นจิตไม่มาเกิดเลย เป็นจิตแล้วไม่ยอมรับเพราะว่าอะไร เพราะว่าคิดถึงอาลัยอาวรณ์ เวลาหลวงปู่มันปฏิบัติจะมากอดดูแลตลอดเวลา

ความผูกพันอย่างนี้เป็นเรื่องของส่วนบุคคล แล้วหลวงปู่มันเคยออกมาข้างนอกไหม? ไม่เคยออกเลย ออกแต่แว้งใน ออกแต่ลูกศิษย์ใกล้ชิด แล้วหลวงตาเอามาเขียนในประวัติ เห็นไหม นี่ความผูกพันอย่างนี้มันเป็นวิถุณะนะ คุณิ เวลาคู่สร้างคู่สมนี้มีความสุขมาก คู่เวรคู่กรรม คู่ทุกข์คู่ยากมันก็จะมิตลอดไป

มันไม่ใช่มีแง่บวกตลอดไปนะ เรื่องของวิถุณะนี้เป็นเรื่องที่น่าสลดสังเวชมาก การเกิดและการตายเป็นเรื่องที่น่าสลดสังเวชมาก เราจะละมัน เห็นไหม สิ่งนี้เป็นเรื่องภายนอก แต่เรื่องภายในคือเรื่องของใจของเรา เราเองก็เกิดตายๆ ในหัวใจของเรา แล้วกิเลสมันอยู่กับเราตลอดไป แต่ธรรมะมันเกิดตาย.. สิ่งที่เกิดตาย แล้วในปัจจุบันนี้เรายังแก้ไขไม่ได้เลย

แต่แก่นะ เก่งรู้เรื่องอดีตชาตินะ เก่งรู้เรื่องภพเรื่องชาติ เก่งเรื่องข้างนอกนะ แต่เรื่องของใจทำไมมันไม่เก่ง เรื่องที่เกิดดับในตัวเองทำไมมันไม่เก่ง ถ้าเรื่องเกิดดับในตัวเองเก่งตรงนี้มันก็ต้องละตรงนี้ได้ คุณิ คุณครูบาอาจารย์ “ตบปากนะ! ตบปากนะ!” ห้ามพูดเพราะอะไร เพราะท่านรู้ของจริงท่านยังไม่พูดเลย เพราะพูดออกมาแล้วมันเป็นโทษกับคนอื่น มันเหมือนผู้ใหญ่เข้าใจมาหมดเลย เราไปบนถนนหนทางเราจะรู้กฎจราจร เราจะเอาตัวเรารอดได้ เว้นไว้แต่ผลอโคจรอุบัติเหตุ แต่เด็กมันไม่รู้ของมันหรอก มันไปประสาของมัน เห็นไหม

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าคนมีกิเลสอยู่ไปพูดเรื่องอย่างนี้มันก็เสียหายหมด มันออกนอกกลุ่มนอกทางหมด ฉะนั้นครูบาอาจารย์ถึงไม่ให้เป็นอย่างนั้น.. ถ้าเป็นจริงท่านก็บอกว่าให้สลดสังเวช ถ้าเป็นจริง สภาวะเป็นจริงอย่างนั้น เห็นไหม เราเห็นแล้วเราสะท้อนใจเรา

ใหม่ ถ้าเราสะท้อนใจขึ้นมาก็เป็นกรรมย้อนกลับมาที่เรา ย้อนกลับมาที่เรา.. ถ้าย้อนกลับมาที่เรา แก่ใจที่เรา จบแล้วสิ่งนั้นมันเป็นเรื่องของวิญญูะ

ถ้าเรื่องของวิญญูะ สิ่งนั้นมันไม่มีเหรอ.. มี! แต่มีนี่มีเพื่อให้มันย้อนกลับมาถึงตัวเราไง มันเป็นที่รองรับการเวียนตายเวียนเกิดนะ สถานะรองรับนี้เราต้องมีที่อยู่ เรายังมีบ้านมีเรือนเลย แล้ววิญญูะนี้มันเป็นที่อยู่ของใจ ใจนี้เวียนตายเวียนเกิดในวิญญูะ มันมีสภาวะแบบนั้นทั้งนั้นล่ะ

บุพเพนิวาสานุสติญาณ อดีตชาตินี้ใครจะไม่รู้ ถ้าพระอรหันต์ไม่รู้เรื่องนี้เป็นไปไม่ได้ พระอรหันต์รู้เรื่องนี้หมด แล้วพระอรหันต์เอามาพูดใหม่ เว้นไว้แต่อรหันต์ปลอม อรหันต์หลอกชาวบ้านนั่นนะ มันจะเอาเรื่องนี้มาขายกิน แต่เวลาพูดย้อนกลับไปเรื่องอริยสัจพูดไม่ถูก เพราะอะไร เพราะอริยสัจไม่รู้จริงพูดไม่ได้ เหมือนกับกรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าเกิดดับๆ นามรูปเกิดดับๆ

เกิดดับนี้ไฟฟาก็เกิดดับ พระอาทิตย์ขึ้นพระอาทิตย์ตกก็เกิดดับ ทุกอย่างเกิดดับหมด เกิดดับอย่างนั้นมันเป็นเกิดดับธรรมดา เกิดดับจากภายนอก แล้วเกิดดับจากภายในมันต้องมีแรงขับไซ้ใหม่ แรงขับคืออะไร คือกิเลสมันพาเกิดดับ แล้วถ้าเราไม่ชำระกิเลสมันเกิดดับ เกิดดับแล้วเราทุกข์ใหม่ล่ะ แต่สิ่งที่เกิดดับจากภายนอกเราทุกข์ใหม่ล่ะ มันเกิดดับของเขานะ อย่างน้ำขึ้นน้ำลงมันก็เป็นสภาวะอนิจจังตลอดไป มันก็เป็นสภาวะอย่างนั้น

อย่างนั้นมันก็ให้ผลกับโลกไซ้ใหม่ สิ่งนี้มันเป็นสภาวะที่เราควบคุมไม่ได้ แต่ความเป็นไปของเราละมันเกิดมาจากภายใน.. ถ้าว่าเกิดดับจากภายนอกนี้กรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเกิดดับของเราละมันต้องมีสติสัมปชัญญะเข้ามา ย้อนกลับมาที่นี้ ถ้าเกิดดับที่นี้ เห็นใหม่

“อย่าดูถูกความนิ่งเฉยของพระอริยเจ้า”

ความนิ่งอยู่ของพระอริยเจ้า เพราะอะไร เพราะมันพูดออกไปแล้วมันสะท้อนใจเขา ถ้าสะท้อนกิเลสแล้วเอา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นใหม่ นี่สิ่งที่ไม่ควรพยากรณ์จะไม่พยากรณ์เลย แต่ถ้าสิ่งที่ควรพยากรณ์ เห็นใหม่ นี่มีพระหลายองค์มาก

ในสมัยพุทธกาล ไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเรื่องนี้ ว่าอดีตชาติเป็นอย่างไร
นรกสวรรค์มีไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามเลยว่า

“เราเคยสัญญากับเธอใหม่ว่าเราจะบอกเรื่องนี้”

เขาบอก “ถ้าไม่บอกจะสึก”

“สึกก็สึกไป”

ในพระไตรปิฎกมีมากเลยที่พระไปต่อรองกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ให้พูดเรื่องนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “ให้สึกไปเลย สึกไปเลย” แต่บางองค์
ขณะที่เป็นประโยชน์นะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไปบอกเองเลย มันอยู่ที่บอก
แล้วเป็นประโยชน์หรือไม่เป็นประโยชน์ ถ้าไม่เป็นประโยชน์ไม่ควรพูด.. คนไม่ควรพูด
มันอยู่ที่ไหนล่ะ มันอยู่ที่สติพร้อมใจ

อย่าดูถูกความนิ่งอยู่ของพระอริยเจ้า เพราะอะไร เพราะความนิ่งอันนั้นพูดไป
แล้วมันเป็นโทษ เพราะอะไร เพราะมันเน้นช้า เห็นไหม คุณสิ เวลาครูบาอาจารย์ท่าน
เทศนาว่าการทำถึงไม่พูดถึงผลเลย ผลของอริยสังขันธ์นี้ไม่อยากจะพูด เพราะอะไร เพราะ
มันเอาไปเป็นสัญญา มันเอาไปเป็นก๊อบปี้ ถ้ามันก๊อบปี้ไปแล้วมันจะไม่ว่าเป็นสภาวะ
แบบนั้น มันเป็นสัญญาหมดเลย จะพูดแต่เรื่องเหตุใด เหตุต้องสร้างอย่างไร! สร้างอย่างนี้!

“ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ” แล้วเราจะเอาธรรมที่ดีของเรา เอาธรรมที่ถูกต้องของ
เรา มันต้องสร้างเหตุที่ดี แต่ถ้าเราสร้างเหตุที่ผิด มันก็ออกนอกกลุ่มออกทางไปตลอดเวลา..
ถ้าพูดอย่างนี้ตลอดไปนะ มันเป็นสูตรสำเร็จเลย แล้วไม่ใช่มีน้อยๆ นะ มีมาก!

เรื่องนี้มีมากเลย อดีตชาติตลอดเวลา อดีตชาติมีประโยชน์อะไร เมื่อวานมี
ประโยชน์อะไร มันจะมีประโยชน์แต่ถ้าเมื่อวานดีหรือเลว ถ้าเมื่อวานดีวันนี้จะดี เมื่อวาน
ไม่เป็นวันนี้จะมีความสุขมาก เพราะอะไร เพราะเราไม่เป็นหนี้ เมื่อวานเป็นหนี้มาก
เลย วันนี้ต้องหาไปใช้หนี้เขาซะ ถ้าเมื่อวานไม่เป็นหนี้วันนี้จะดีมาก

นี่เหมือนกัน ถ้าเมื่อวานดี คือจิตที่ได้สร้างสภาวะที่เป็นบุญกุศลมา มันจะสนใจ
เรื่องธรรมะ มันจะสนใจเรื่องละเอียดอ่อน แต่ถ้าจิตมันหยาบมา มันสนใจแต่เรื่องเงิน

ทอง แล้วถ้าเงินทอง คนที่คดโกงเงินทองนี่อย่างหนึ่ง ถ้าสนใจเรื่องเงินทองแล้ว ปลิ้นสะดมเขาเพราะอะไร เพราะใจมันหยาบไง พอสนใจเงินทองมันจะเอาเงินทอง อย่างไม่ก็ได้ที่มันจะเอา แต่ถ้าเป็นคุณธรรม เงินทองเป็นแค่เครื่องอาศัย

คุณ คุณอย่างคนที่เขามีคุณธรรม เขาตั้งโรงงานของเขา เขาสละทรัพย์ของเขา เพื่ออะไร เพราะคุณเรายื่นออกไปจากมือเรา เราให้เขาไป นี่เขาได้ใช้ได้สอยของเรา เขามีความสุขของเขา ความสุขอย่างนี้มันเป็นนามธรรมที่เข้ามาที่ใจเรา เราเห็นว่าเขามีความสุข เราได้เผื่อแผ่เขา ได้เจือจานเขา แล้วเขาคำรงชีวิตของเขาไปนี่ เห็นไหมไม่ใช่เงินทองนะ เป็นค่าน้ำใจ

ถ้าค่าน้ำใจ เมื่อก่อนถ้าทำอย่างนี้มันจะสนใจเรื่องธรรมะ แล้วเวลามาประพฤติปฏิบัติมันอยู่ที่บุญนะ ถ้าบุญกุศลเราดีเราจะเจอครูบาอาจารย์ที่ดี แล้วจะไม่พาเราออกนอกกลุ่มนอกรทาง ถ้าบุญเราไม่ดีนะ ครูบาอาจารย์นี้พูดถูกต้องหมดเลย แต่มันขัดหูไปหมดเลย แต่ถ้าครูบาอาจารย์ที่ไหนเขาพูดเรื่องประโลมโลก เรื่องกิเลสนะ โอ้โฮ.. มันถูกใจไปหมดเลย

พูดผิดพูดที่ประโลมโลกมันกลับถูกใจนะ พูดที่แทงกิเลส พูดแทงใจดำ ธรรมะแทงใจดำนี้มันไม่เห็นด้วยนะ เพราะอะไร แต่ถ้ามันมีบุญของเราขึ้นมา เห็นไหม เวลาพูดแทงใจดำขึ้นมา มันชนลูกชนพองนะ แหม.. มันสะใจๆ นะ หาอย่างนี้ หากคนที่แก้ไขเราอย่างนี้

ถ้าคนมีคุณธรรม คนที่เราสร้างเมื่อก่อนดีมา เมื่อก่อนเราได้สละมา จิตใจมันมีสถานะของมันมา มันจะละสภาวะแบบนี้แล้วมันจะพอใจมาก หากครูหาอาจารย์ที่ชี้ทางตรงให้เรานะ ทางตรงต่อธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ถ้าเป็นกิเลสนะมันประโลมโลกใจ ต้องเป็นอย่างนั้น ต้องเป็นอย่างนั้น แล้วเราก็จะไปเชื่อเขา แล้วเราก็เป็นเหยื่อของเขา

เป็นเหยื่อของเขาจริงๆ นะ คุณ แล้วมันก็จะออกไปเป็นประเพณีวัฒนธรรม อย่างน้อยก็เป็นประเพณี จะภาวนาแล้วก็ต้องทำประเพณีกันก่อน ต้องทำพิธีกรรมกัน ๕ ชั่วโมง ๑๐ ชั่วโมง ภาวนา ๒ ทีเล็กแล้ว เห็นไหม อย่างน้อยก็เป็นประเพณีแล้ว อย่างมาก

นะออกไปนอกกลุ่มนอกทางเลย อย่างมากยิ่งขึ้นไปตกเหวดกบ่อไปเลย ทั้งๆ ที่ว่าศาสนาฉันมีอยู่ แต่สิ่งที่มีอยู่เป็นนามธรรมไง

แล้วศาสนากับไสยศาสตร์.. พุทธศาสนา ไสยศาสตร์ ทางโลกมันออกนอกกลุ่มนอกทางไปหมดเลย เป็นสภาวะแบบนี้ เราถึงว่าถ้าเรามีหลักของใจ เราจะยึดของเราเข้ามา แล้วหลักของใจ ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา เรามีครูมีอาจารย์ มีศาสดา เราต้องยึดตรงนี้ แล้วเราจะเข้าถึงธรรม แล้วจะเข้าถึงสัจจะความจริง เข้าถึงใจของเรา ไม่ได้เรื่องอย่างอื่นเลยนะ

เรื่องของโลก เรื่องของจิตวิญญาณ กับเรื่องอสุภะไม่ใช่อันเดียวกัน ไม่ใช่อันเดียวกัน แต่คนไปตกใจ คนไปกลัวกันเอง.. อสุภะพูดถึงโครงกระดูกต่างๆ มันพูดถึงเพราะเราคิดซ่อง จิตมันคิดซ่องต้องแก้ไขอย่างนี้ ถ้าแก้แบบนี้เราจะเป็นอริยบุคคลขึ้นมา อริยทรัพย์ ไม่ใช่ทรัพย์ธรรมดาณะ ทรัพย์ธรรมคายังหาค้นหาทุกข์หายากกว่าจะได้ทรัพย์ขึ้นมา แล้วได้อริยทรัพย์ขึ้นมามันจะทำมาง่ายๆ เป็นไปได้อย่างไร

อริยทรัพย์ ทรัพย์จากภายในมหาศาลมาก สิ่งที่เกิดขึ้นมานี้เกิดจากใจ พลังงานของใจ ปัญญาของใจ ใจทำแล้วใจเป็นคนได้ เอวัง